

2006

11

kcs_kalam@yahoo.com

⇒

⇐

‘11

http://www.geocities.com/kcs_kalam

0946-830753 :

باوان لال رواج

ہار قومان تانی رسم تے رواج آشاں۔ این رسم تے رواج تھیں قومان پویانوگان زریعہ آشاں۔ مثلاً کوستینی قوم پھکول دہ تے انگریزیاں پتلوں دہ سیندیآن تسوں ٹیپ دہ تے قبائلان خلق قولاً او چلپ دہ پویانان۔ این چھلائی دی رسمونہ پا تھو، خار خارات، باوا، خورزا، سنات وغیرہ پا ہار قومان تانی جدا طریقاً دہ آشاں۔ وختان تے حالاتان اثار ہار قومان رسم رواج رہ بچنت۔ آک دیں نقل کا تانی ران رواجونہ چھورنت۔ دیال اوبوٹ تے شریعتان خلاف رواجونان بام کہ بچنت۔

این مئی کئی شاک نات اوں باوہ خوشیلیاں مقام۔ ان مئی نیم ا شیت آباد ہوئنت۔ نسل زیاتاگان ا زریعہ پا تھیر کہ ینت پرہ خوا جولاک پا تانی ذھن مئی تھاک پکار تھو اوں این کار بعض رسم مئی ثوا بان تے بعض مئی عزاباں زریعہ چاجنت۔ تمام انگریزیاں، ہندوان تے سیکھان باوا کنت تے کیت پا۔ تمام پیغمبران، ولیانہ تے اصحابانہ پا باوا کیت۔ اسوں سویان تان تانی طریقہ تھو۔

مہ مسلمانان تے پختانان تے بھی کوستینی۔ ماکہ پکار این نوں مہ تانی غم مئی تے خوشحیلی مئی امی ٹی خیزونان خیال سیتی۔ مسلمان ہار تھیں کارکراں اوں تن مئی تسان آخرتان جن خراب نہ ہونش تہ تے تاس ما تسان رب خوشحال ہوانش تہ۔ پختون تانی عزت رہ تے خاص کر تانی اسپوجایش عزت رہ تے پردا رہ تانی روح دیاں۔ این حال ی کوستینی قومیں پا اوں ام امی شئی رہ تانی رات پا قربان کراں۔

این وخت مئی موں اوطنہ باوا مئی نام دو رسم گاڑ ہوٹ۔ آک تہ این نوں باوین جیمہ بادیں بادین اسپوجا صندوق تھوس رہ تھا تئی ا لڑئی ہو جامالیں شیٹائی میمیدران لار پھر روان ہوئنت ارو میمیدریں کالی تے کوچر نیانت۔ اتھیں ٹیم جاتک کہ پا مالوم آشینت۔ این جاتک بھی آک دیں ٹوک دا چو اتھیں پن رہ بھیئ نینار کراں۔

دویام غلط رواج این تھوون جامال کوچر سناوا میمیدران لار شی نامحرم اسال کہ لنگا تاس وا ہار تے روپی تلنت۔ این پا مون رسم رواج مئی نہ آش۔ پرہ موٹو این غلط رواج پا تانی کروگیں کوشش کنت۔ حال این تھی اوں عالمانہ پا آس منع کیت۔ مہ پا کوشش کری اوں این دیال غلط رواج تانی نہ کری۔ ما کہ تہ امی نام رواج نہ اسلامی معلوم ہوانت نہ پختانان نہ بھی کوستینیاں۔ میمیدر کہ کالی تے کوچر پہنانشات میمچہ دی سامان سہ جاتکہ گیچو پہنائی تہ تن مئی کہ گناہ تھو۔ ان دہ اسالان حیا پردہ تانی بھاگ رہ درنت۔ یا اوں مہ سوا ملی کوشش کری اوں این غلط رسمونہ ختم ہوئی۔ خدائی موں حال رہ رحم کرگ۔ آمین ثم آمین

: وزیر الملک، اتروڑ، کالام

مقابلا کہ کومی نہ نیکس۔ موسیٰ میکہ ارو نائیک یہ نکانت۔ خو ماں جولاک تن نہ بود تے اتھاں پہلوان کہ تھیر گس۔ این موک تھی خلک چغی کروگ شت۔ موسیٰ میداں میکہ نیکس۔ این پہلوان موسیٰ آن چاپیرہ گیروشت۔ موسیٰ ہہ کھماش کیر تے پہلوان گس تے دوی باوسہ گشی رات کا درینہ دت۔ تے تساں ڈاک درینہ شاگ۔ خلکہ چغی کیر تے موسیٰ کن دہ گی گروشت۔ موسیٰ رویاں دیگ شروع ہی۔ فقیر گل ارو یہ تے موسیٰ شیکہ اوکس۔ خو ما کہ پتہ نہ آس کو موسیٰ ہہ تہ این چھلان کارنامہ کیش۔ دوی دوسہ باد گانڑے کرنش تے بردمو موں نائیک سہ ا میش گانڑے کہ یاگ۔ موں نائیک این میشاں بر چپ والی کرانت۔ نائیک میکہ یاگ۔ ارو این کاں میش یات تہ ائی پا مرداناں ا خان۔ تے آس سہ کاں دو مانوچ تھو تہ ام میکہ آک پہلوان تھو۔ این خانہ پہلوان موسیٰ آن مقابلا کہ گیات۔ میں موسیٰ کہ منو موسیٰ میکہ ارو تو چو پتریں گین ا ییش چا۔ فقیر گل ارو یہ پا پورہ طاقت میکہ آس۔ میں چو کھیر تھی پتریں بار گین ییش گی یاگ۔ یہ تام کہ نیر ہو تے موسیٰ می ییش سمانہ رات کا ا کھور دہ پاش ہو تے ناٹ کروشت۔ ارو موسیٰ دو لا میلٹ نٹو۔ ارو چپ

میچوگ زمانہ موسیٰ منی ا میش لنگوت۔ ان فضل منی ا میش ماروش۔ ارو ائی شڑونکی ہو دار شی گا۔ سہ چو فقیر منی ا گوجوراں نائیک ہو۔ این فقیر گل گوجور ارو موسیٰ کہ اللہ پاکہ بار طاقت دیش۔ ارو فقیر گل منت ہوں ا دیر فقیر گل اتروڑ وا گاش۔ نیماشامہ شیکہ یائی بردمو شیٹاں درموچہ شلیں اوچیت ا دلئی تھی۔ فقیر گلہ تانی ایس ما تیوس کیر اوں این شلہ کن گیاگ۔ فقیر گلیں ایس مریم ارو آج سارہ نائیک موسیٰ یا منہ مکہ کھاریٹ دہ یہ شلا کہ بچنت۔ می کھاریٹ دیت تن چو شلہ گی وس۔ پرہ موسیٰ ا مکہ منو اوں نائیکن مکہ دو کھاریٹ دہ۔ میں دو کھاریٹ دت تن چو شلہ گی وس۔ فقیر گل ارو تی پت شلیں غام موسیٰ ہہ رات کیر۔ شلہ شیجن تے موسیٰ چو ایش والنت سہ ما کہ تقریباً ا مہ ہوانت۔ این جوڑہ شاری ہی موسیٰ پا ما سہ وا کہ سم وا کہ گا۔ مردان ما کہ نصیر کلے ا چو مہ گانڑے کرنش۔ گانڑے میکہ یہ جوگہ دیش تے موسیٰ ہی پوک تے پتری گیانش۔ ا دوس آگہ موچو تے گانڑے پاش ہی۔ مردان میکہ کبڑی شروع آس۔ یہ تے موسیٰ پا کبڑی پھر گا۔ اتھاں کبڑی میکہ ا پہلوان آس۔ تساں مقابلا کہ کومی نہ نکاشت۔ این پہلوانہ مخالف پرا میکہ سو کہ تھیر گشا پرہ تساں

تھیرہ گیس۔ پہلوانہ بآر کوشش کیر خو تن
 موسیٰ ما تانی تھیر نہ چھورہ ویگ۔ موسیٰ
 پہلوانیں لاک دیت تے موسیٰ آ پہلوان گشی
 پشاشت۔ پشاگ پشاگ ہوں پہلوان چھورو
 تے پہلوان درینتھی رآت نہ ہوگ واگ۔ تے
 لامی خلک موسیٰ کنّ دہ گین تے موسیٰ کہ
 بآر انعام دیت۔ پنج شوگ دوسہ باد مو نائیک
 ارو فقیر گل تو مہربانی کا موسیٰ گی چو۔
 ہیکی نہ ہوگ کوتانی شرمہ موسیٰ مارگ تہ۔
 فقیر گل ارو میں موسیٰ گی دا دارہ نیکس۔
 فقیر گل ارو خوشیئیں بات این آشی اوں
 موسیٰ آ کوستینیاں نام جان کیر۔

خانہ تانی سُد ما تپوس کیر تے تن موسیٰ آں
 مقابلا کہ تن نہ تھاگ۔ این خان تہ روسد ہو۔
 تن تھی باد موں نائیک مو بآر ایزآت گرونت۔
 این لمی خلک ما بآر ایزآت کرنش۔ لی دیر
 پیخور تھی آ پہلوان اوکس۔ لامی خلک سوآ
 مو یاگ۔ موسیٰ میکہ ارو نائیک میکہ سوچہ
 سنشال گیہ۔ میں تانی نائیک ما سنشال دیاگ تن
 چو دو پیالے سنشالیں گی یاگ۔ فقیر گل ارو
 موسیٰ آ سنشال اوٹکّہ گشی پوگ۔ فقیر گل
 ارو موسیٰ آں کوچر پا پمآن کوچر آش۔ میو
 نائیکہ موسیٰ شا زورہ پارین گڑی۔ پہلوانہ پا
 لانگ شا نکس۔ دوآ میدان میکہ
 پشوشت۔ موسیٰ آ کھماش کا پہلوانان دوئی

لومائیں چالیکی

چوٹیل :- گوہر رحمن ، شہو، کالام

لومائی ارو باچہ سلامت! ائی تہ بآر آسانہ
 کار تھو۔ پرہ تُو بار کمزور ہوت یہ بیئت اوں
 کہنہ سہ تھی ما ڈآئی۔ بور ارو" نہ می مائی کہ
 موٹو اتیک طاقت یّت اوں یہ آ چھیل کّہ
 کھماش کا تاس گیشبانت"۔
 لومائی چھیل باتاگیں کیر خنگیل پھر
 نیکس۔ اتوشی گیروگہ بعد ان آ چھیل
 لیچ۔ تھتی چھیل بآر بقیل آشی۔ تے تسال چُم
 سیرہ پلنگش۔ چالیک لومائی تسال سیّت کّہ
 گئی۔ چو ارو" ایشوچھیل تھکہ تہ معلوم تھو
 اوں باچہ سلامت بیلوگ تھو۔۔ تسال مرگ یا
 سات۔ موٹو سہ این فیصلہ کّرنت اوں تسال
 مرگہ بعد کوم باچہ ہوگ۔ این نیں کیر تن

میجوگ زمانہ آ زنگیل می آ بور حکومت
 کّرنش۔ خنگیلاں سوا خنآور تاس ما بیئش۔ تے
 تسال حکم مننش۔ این خنگیل می آ لومائی آں
 پا لار آشو۔ سہ ی بوریں وزیر آشی۔ تے بور کہ
 مشورآ دینش۔ بور گنار ہو تے سمسو سمسو
 اتیک کمزور ہو اوں سہ کّہ ناچیر پا نہ
 کرباشت
 بآر بآر دیر ائی ریرون درو۔ آ دوس بورہ لومائی
 کّہ منو " ایشو لومائی تو این منینت اوں یہ
 جوڑ ہومتہ تھو کو اسال این علاج تھو اوں تو
 می شا رین بقیل آ روزیں چھیلاں ہیکور تے
 مؤیو کھابآ۔ تو چو رین آ چھیل کّہ مکور تے
 چھال کا این غار شی لنگا"۔

ایچھاٹ کوئی نہ چھوراں۔ لومائی ارو خار یہ دیگیراں طلاب گرم۔ لومائی دیگیراں چھیل کہ گئی۔ ارو ایشو چھیل تھی رہ ہیکآ چھال یائی۔ باچہ سلامت تہ چھاں کن وا اتوشی جولاک کرنش۔ چھاں ہیکور می کہ شید کنا یائی۔ تو تھی باگ تھی نیکی ڈابی۔ ترے تانی کن پا کروٹو۔ موٹو شردہ می سے یہ۔ ہیکی نہ کو باچہ سلامت چھاں باگ رہ ظالم شاپیر باچہ کرائی۔ چھیلاں بار روش یاش پرہ تن لومائی آل جولاک بود ترے سے دیگیراں تاس سے روان ہی۔

آم کیں ٹیمہ بوران غار کہ یاگ ترے بورہ کھماش گا چھیلاں مانہ باش دت۔ چھیلاں سنسار کروٹجی دی پیش کہ گا۔ لومائی لومائی ہہ شاردہ تن تھی مو یو گری کھائی۔ بورہ چھیلاں دی ماس کھا لسی مویو بیشو بیردمو نات۔ بور لومائی کہ ارو این چھیلاں مویو کہ بو۔ لومائی ہسی ارو باچہ سلامت این قمقلاں مویو گھنہ آش؟ اسان بھی مویو آش ترے ای ا دیر تانی کن کوروٹا دیگیراں چھاں غار کہ یی آ؟

سوا خنور تانی دربار می دیات۔ ہار خنور یا تانی گیتہ باچا سے میلاؤ ہوانت۔ موٹو چھیس وار تھی۔ دی کومی باچٹاں قابل نات۔ ایچ تھو پرہ سے بار قمقل تھو۔ کھیل تھی پرہ سے پا بار چیل تھی۔ شاپیر بار بیات تھو۔ آس ما علاوہ تو دری تھی باچا کرت۔ تو بار زور می تھی ترے بار سلیق پا تھی۔ تو می سے باچہ آل غارای یہ۔ سے تھکے چھاں پشای اوں حکومآت کھیکی گراں۔" این جولاک بیجی روزیں چھیل بار خوشحال ہی۔ ترے سے لومائی سے روان ہی۔ کیں ٹیمہ اوم ڈوا غارآن در کہ یائی ترے لومائی ہہ آس شیکہ تلی اپینہ بارہ بیج۔ بورہ چھیل کہ کھماش کیر پرہ کمزیراں وجا تھی تاس نہ درابی۔ چھیلاں آ کن کروٹجی بوریں آنگ می درو۔ چھیلہ شاک بٹاں ردہ دامین خنگیل شی ڈابی۔ لومائی شیکہ لنگی ارو باچہ سلامت می نہ منوش آ؟ یہ مرو تو کمزور ہوت تو تاس نہ دراباں۔ موٹو کنا کرای؟ بور ارو مین بار ارمان دری۔ تو دیگیراں کیشکہ جوڑہ چھیل ایماگائی گئی۔ یہ تاس

چونڈیل : سعید روشن، گلشن آباد، اتروڑ

آگہ تھو کو پا آ جوڑہ موچنش۔ گھال کہ درستہ خوان رہ بہاش ترے بہارہ ڈز ہو مہ سوا بار کہ نکاس ترے آتیک توبیکہ داشت ہوں می آسمان رہ ٹار دت بیرون ۷۱۱ آسمان رہ لکہ

آ دوس نماشامہ بار آگہ موچوست۔ آگہ اتیک بار موچوست ہوں شن تھی کہ او لکہ اوچھار واشت۔ درینہ او چال چال ہوست ان مے کہ نماشامیں بانگ دت۔ می نماز کیر

ته ما ره بار بيد ييگ-رات اڑ بوشيت ته تهوڪو نناں آواز آتوشي ڪام هو- مه تهوڪو تاني شيڪه وس- مه سارين بينگائى اوڻڪه بهاش- اين دوس مه بار سختياں دوس آشو- اين دوس يه عمرآن دوس كه نه اموشاں- خدائى پاڪ سوئ مومنان كه خار ڪريئ- آمين-

مُتوس بجنش- ان مه كه مون گاوڙ مه ڪه چيڪار بوشيت اون نڪا مه ڏوب هو- تن ميڪه ارو جاروره اوڙال هو- ما شيت بهي نين ماڪه اتوش ڏور تهى- مه سوا ٽنگي ساره گا- ٽنگي سار هي نين ما اوچت- مه تن ره اوڪس باره ٽيم نه ڏزار ڪير- ڪوچور پا بار بموشت تهوڪو

حڪومت سه جار

: ماسٽر خوشحال خان

مشرآن ملاڪنڏ كه ياگ- تههه با ملاڪنڏاں پولٽيڪل آ آم دلاسه ڪا رڪه تلو- آم واپس هو ته اين با ڪتتيڪ خلق ئ حڪومت سه سیت بوش- ايجهله والى صابيين حڪومت قائم بهي- بيباگاں درال مشرانه حڪومت قبولي پوره مراعات حاصل ڪير- ملڪائى پا گهين- چترال پهر بچال مانوش بار ڪڙو ته فائده هي ديه گهين-

كه تههه خلق تاني اوطينيس ڪير گان گان مطالباً ڪرگنه ته آج ڪالميس قوم مزاً ڪرينش- حڪومت ته خو خامخه ياگيس آشى-

دموڪ وختان مشهور واقعه ارو ڪالام مئ حڪومت نه آشى- پتائى والى صابيين حڪومت ييگ تهوڪو اشواں مشران سوآ جمع هو- اين فيصله ڪير اون حڪومت نه قبولي- اين ما باد اين قومين حڪومت سه جار بهي- بار خلق مر ته حڪومتان نوڪرانه قومين شيت تاله ڪير- خلق اسپوجا سمانه چو ڇنگيله باج- آ دوس دويه باد ڪتتيڪ مشران چترال پهر روان هو- آمه چو چتراله راجين حڪومت قبولي- چترال كه چو تامه ڏو ما لا تاته گڙو- تن تههه تام ڊير كه وس- ڊيراں نواب ڪه باج- آخر

لاچ لال شئي

: زرین خان، ڪس، ڪالام

پشنت- آمه آس ڪهنى گڙي بيردمو لوؤ زره چوپوٽ تههه- آم بار خوشال هو آمه آ سیت كه روپئ ديت ارو تو چو بازار تههه گيل گيه- آس گيل پته تلى اين درال دوى هه اين صلاح ڪير اون ائ ياگنه آس ڪهماش ڪا ميري اون زرين ڏونگيرٿي مانوچاں باگه دوى حصاً مئ تقسيم ڪري ته- اين با اين گيل پته بچال سيته اين

آ ڊير ٿي دوستانه صلاح ڪير اون ڪشڪين اوطن پهر چو مزديري ڪري- ارو آم آڪ دى كه دوس پشا روان هو- تهههين وخته لارئ موٽر نه آشو- تمام پونه پيدل گيرنش يعنى تاني ڪهور ده گيرنش- آم پا ارو پياده پياده روان هو- ڪتتيڪ دوس مزال ڪا بار ٿاپ ته بوشاگ پا بوش- آ باگ دمه ڪير بيردمو آ ڏونگيران ڪڙ

شبا باد زار تلیل گیل کھا آم پا مُر۔ تھیں زریں
 ڈونگیر تھیں باگ دری آم ئی لھامو ختم ہو۔
 کچری آک دی کہ آم خاک نہ ہوش تہ آم
 مینا دہ آس لھہ تقسیم کرنش ۔ ائی اسوں بال
 بچ کہ پا بار آس پرہ آم حرصہ گس۔ آمہ لالاچ
 کا تانی سار پا بایلو زار تہ چھور۔

سوچ کیر ہوں این گیل وا کہ زار تلم اوں
 این ڈونگیر مکہ درگ تہ۔ ان زار تلی گیل
 گی روان ہو۔ ائی کھیکی پھاش تے آمی دویہ
 آس را کہ حملہ کا آس مارو۔ مرگہ پت آم
 بوشاگ ہوگا آس آمہ این گیل کھیگ۔ ا

زنگلاں بور (دویام حصہ)

:

پٹی گروگیں غرض دہ نکاش تسیں گیرہ
 خطریں ماک محسوس کا کھی کین کیر۔
 محمود پوہ ہو اوں کیش کہ خطرہ تھو۔ سہ یا
 ا ڈنگیل شیٹ کہ گیر تھی وُس۔ تن بیسٹو
 بیردموں آ گیر زخمی بچیل تھی تساں سیئہ آ
 فوجی همسوس گرت۔ محمود غزنوی تسان
 سیٹ کہ کاج ہو۔ تن تسیں ٹپ پٹ کیر تے
 سہ آ بیرے آس۔ تسان تھوسہ ترولیں آ چھاٹ
 شیش ۔ محمودہ ملام پٹی ہہ باد تاس کہ ارو
 چھیں کہ خدمات گرم ۔ سہ ارو می نیشا پور
 آن قلعا پھر نا۔ مان نام دورشہوار، یہ نیشا پور
 آن باچیں غلیم ۔ نیشا پوریں فوج کہ میں
 سخت ضرورات تھی ۔ یہ کہ ٹیمہ قلعا کہ
 پھیش تہ تھہ کہ اتیک دولات دم اوں تو تے
 چھان اولاد زندہ گیاں دوس مزا گرگ
 ۔ محمود غزنوی ارو نیشا پوراں قلعیں پُن مکہ
 معلوم نہ۔ گان دروازہ ئی بُن تھو۔ بیرے ارو
 مکہ بیلگیل پُن معلوم تھی۔ محمودہ بیرے
 گی قلعا پھر گا۔ نیشا پوریں فوجہ دُر شہوار
 پشی بار خوشحال ہو۔ تام بار خوشحیلی می

بار وخہ باد تسون بوبہ نیشا پور رہ حملہ کیر۔
 تیں زمانہ باچہ مورش تے جھنڈہ سلیمی
 کرنش۔ نیشا پور آن باچہ مور پرہ تسان
 جھنڈہ سلیمی نہ ہو۔ سبکتگین باچہ بیلاگ
 ہو پٹ کہ تانی ریاست کہ یاگ۔ تن تانی پو
 محمود غزنوی لاڑائ اوں تو چو فوجیں
 مشری سمبھال گر۔ میں مرگیں شید پا تھہ
 کہ پھیش تے تو واپس مو ہو۔ کہ تھائی تئی
 نیشا پور قبضہ نہ کیش تہ محمود غزنوی
 جاراں میدان کہ پھش۔ تن جار شروع کیر تن
 می تاس کہ شید ہی اوں سبکتگین مور۔ پرہ
 محمود غزنوی ہہ اتانی بوباں جولاک کن وا
 تلوش۔ سہ بوباں جناز کہ نہ یاگ۔ رات دوس
 جار وینش پرہ نیشا پور آن قلعا قبضہ نہ وانش
 ۔ آ رات دشمنہ محمود غزنوی این فوج رہ
 حملہ کیر ۔ سخت جار ہی ۔ آ فوجی بار
 بہادری سہ جنگونش ۔ آگہ بار زور سہ شروع
 ہو تے جار باس ہی۔ محمود غزنوی ہہ
 ملنگان آن کوچر شا طبیبانیں بیگ تھیر دہ
 گی تانی گیر رہ اوکس۔ سہ زخمیانیں ملام

جارہ باد قلعہ محموداں قبضاً می یاگ۔

آش۔ محمود ہہ این خوشحیلی ما فائدہ گی
تانی فوج سمانہ قلعہ رہ حملہ کیر۔ خطر ناک

اتفاق می برکات تھی

چُنیل:۔ جندول خان، مثلتان

این بٹیر سوا پھوٹا۔ لوکوٹورہ بآر زور دت پرہ نہ
پھوٹایگ۔ ملیکہ تانی لوکوٹور دیا ارو تھہ اپون
پون کہ بھآشت تے لکہ تھہ آک دی دہ جہار
شجوشآت تہ تے کوم ہامو تھہ سہ زیاتئی
کڑبون۔ تے تھہ ملی آ بھآ آک دی سہ بھاشت
تے کومی تھاکہ کئی نہ من بو۔

این لوکوٹورہ آک دی سہ تے تانی بوب سہ
این وعدہ کیر اوں این دوس تھی باد مہ سوآ
ملی بھیاں۔ کتیک وخت می این لوکوٹور آک
دی سہ اتفاقاً وجآ تھی این علاقاً می بآر
مِس بُو۔

بآر دموگ زماناً می آ لآم می آ ملیک
آشو۔ تسان لہ لوکوٹور آش۔ تھہی لوکوٹور ہار
وخت آک دی سہ جار شجنش۔ آک دی سہ
نہ رگنش۔ آ دوس این ملیکہ آم کہ نصیات
کیر۔ پرہ آم نصیئت رہ عمال نہ کرنش۔ این
ملیک تانی لوکوٹور کہ ارو تھہ چوآ بٹیر شلہ
گھیا۔ این لوکوٹورہ چوآ بٹیر شلہ گھیاگ۔ ارو
تھہ موٹو این بٹیر تھی آک آک شاک
پھوٹا۔ لوکوٹورہ آک آک شاک آسانی سہ
پھوٹاگ۔ این ملیک ارو تھہ این بٹیر گتڑا۔
لوکوٹورہ این بٹیر گتڑی۔ ملیک ارو تھہ موٹو

حضرت عمر رضی اللہ تعالیٰ عنہ آں واقعہ

چُنیل: شیراللہ، اوشو

موم نہ پشان۔ این بیرے بآر زیات نیک تے
پرهیزگار آشی۔ ان ارو ارو کہ عمر نہ پشونت
تے خدائی تہ پشونت۔ عمر صآب این جولاک
دہ بآر زیات خوشحال ہو۔ سآرہ عمر صآبہ
این بیرے تے اسوں یئ تانی با کہ دیاگ تے
این بیریاں دیانت دیری ما تھی تے صداقت ما
تھی کہ زیات متاثر ہو۔ عمر صآبہ این بیریاں
نکاح تانی پو سہ کیر تے آس تانی بووی
چیگ۔

حضرت عمر رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہمیشہ تانی
خلافتاں وختہ مدیناً می رآت کہ گرنش تے
تانی خلقاں حالات معلوم کرنش۔ آ دیر سہ آ
کوخآ می روان آش تے تن آ شیٹ تھی کہ
دوئی اسپوجاں اواز بوداوں ان کن تھاک تے
ان این بود آ یئ تانی بیرے کہ این جولاک
کرینت اوں تو چھیر می او تل تو چھیر می او
تل اوں تیں چھیر زیات ہوگ تہ تے ما کہ
پانس پا زیات ہوگ رات تھی تے عمر پا